

Miro Šifra

Jakub Tloka

MARENČIN PT

**Knižná podoba filmového príbehu inšpirovaného
skutočnými udalosťami.**

**Miro
Šifra**

**Jakub
Tiolka**

MIKI

MARENČIN PT

Copyright © Miro Šifra, Jakub Tlodka, PubRes s.r.o., 2025

© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2025

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover © Jakub Kroner, Marenčin Media

Cover illustration © Jakub Kroner

Illustration © Jakub Kroner

Layout © Marta Blehová

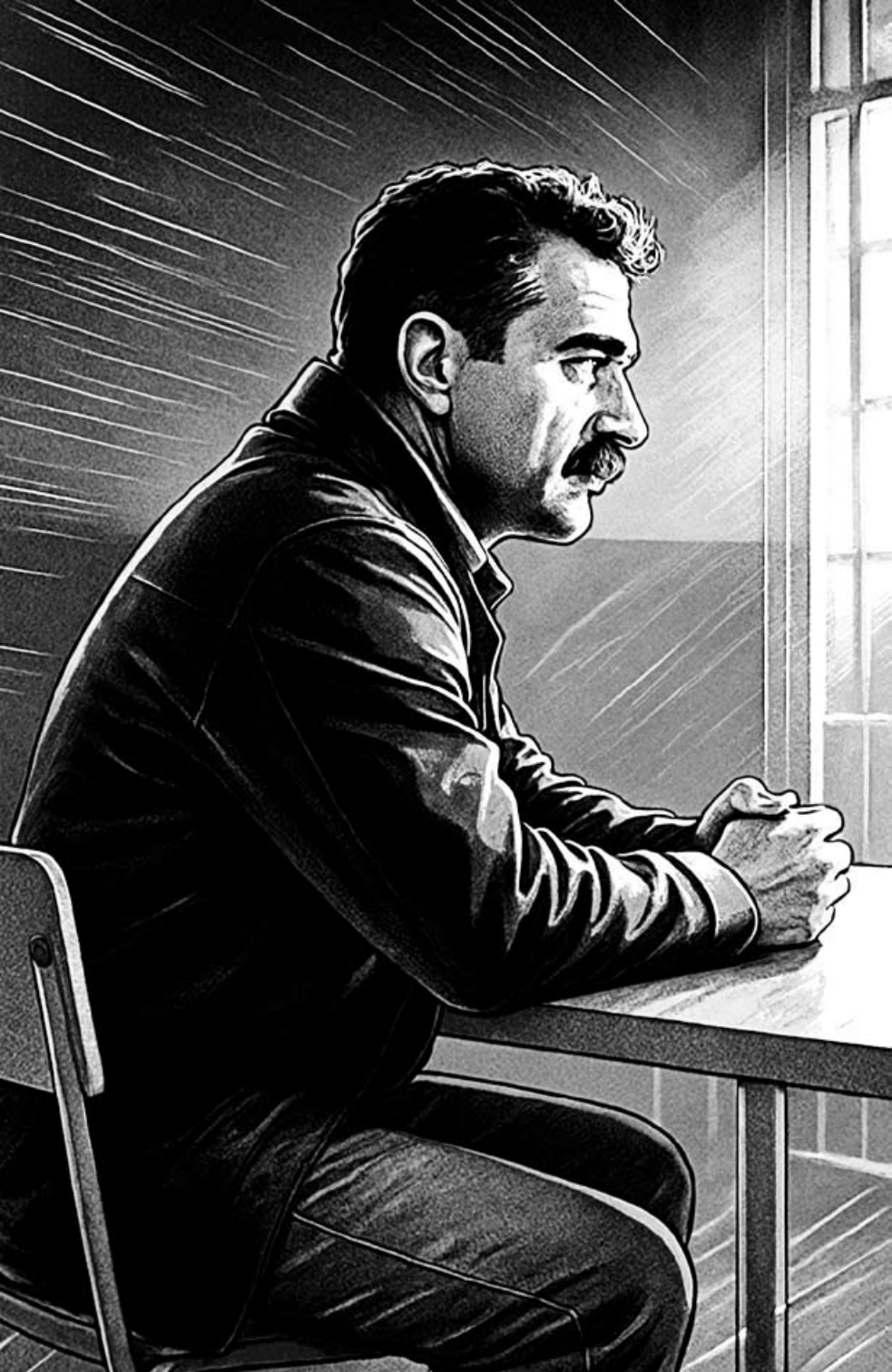
1098. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1400-7 (viaz.)

ISBN 978-80-569-1401-4 (ePDF)

ISBN 978-80-569-1402-1 (ePub)

Pravdu má ten, kto má moc.
Bez ohľadu na to, ako ju získal...

Jednoduchá, úzka cela. Biele steny, starý záchod, posteľ s kovovým rámom a na nej matrac, ktorý pamätá lepšie časy. Na posteli nehybne sedí muž vo väzenskom mundúre a neprítomne hľadí do prázdna.

Ticho pretne neprijemný kovový škripot a vo dverách sa zjaví dvojica bacharov. Muž nereaguje.

„Je čas. Ideš na výlet.“

Muž sa postaví, bachari mu nasadia reťaze a putá a vyvedú ho na chodbu. Ťažké kroky sa ozývajú priestorom, za dverami okolitých cel sa striedajú tváre. Niektorí spoluväzni klopiu zrak, iní úctivo kývnu na pozdrav.

Pri policajnom aligátore pred väznicou čaká početná skupina kukláčov. Zabzučí elektronický zámok, otvorí sa brána a všetci sa pozerú smerom k nej. Muž v putách a reťaziach prechádza popri vysokých betónových múroch. Kukláči ho naložia do stiesneného priestoru aligátora a zabuchnú za ním dvere.

„Asi viete, prečo sme tu.“

Muž si rozcvičuje zápästia. Kto už mal ruky v železách, vie si predstaviť, aká je úľava, keď sa ich zbaví. Oproti nemu sedí v neveľkej vypočúvacej miestnosti dvojica policajných vyšetrovateľov. Kvalita civilného oblečenia napovedá, že ich platové podmienky nie celkom odrážajú spoločenskú zodpovednosť ich povolania.

„Budú voľby, tak robíte divadielko, že niečo vyšetrujete.“

odvetí muž s úsmevom. „Minule bola aj helikoptéra, to bolo viac srandy.“

Starší z vyšetrovateľov úsmev opätuje. Dokáže oceniť provokáciu, ale je vecný. Lakťami sa zaprie do jednoduchého dreveného stola, rutinným pohybom otvorí spis a spustí: „Radi by sme s vami prebrali niekoľko prípadov. Rodiny by chceli vedieť, čo sa stalo ich príbuzným, tak či ste o nich náhodou niečo nepočuli.“

„Ak môžem, pomôžem.“

Druhý vyšetrovateľ pred muža posunie fotku. „Tohto pána nepoznáte? Bývalý politik, prednosta okresného úradu v Poprade. Nezvestný od 22. mája 1997. Netušíte, kde by mohol byť?“

Muž si fotku dôkladne prezrie a v hlave sa mu vynorí spomienka. Hustý dážď, vôňa borovicovej kôry a čerstvej hliny... Áno, nezvestného pozná. Leží tak meter a pol pod zemou v breznianskych lesoch. Dostal ponuku, ktorá sa neodmietla – a odmietol. Darmo, kto chce hrať, musí poznať pravidlá. „To netuším.“

„A poznáte ho?“

„Slovensko je malé. Čítal som o ňom.“

„Ale o jeho zmiznutí nevíete nič?“

Muž sa na fotku ešte raz pozrie. Tvári sa, že sa snaží spomenúť si. Potom zdvihne zrak k policajtovi. „Nič.“

„Iste,“ odvrkne starý vyšetrovateľ. Zjavne vypočúvanému neverí, ale viac netlačí. Jeho kolega na stôl vyloží ďalšie fotky.

„Dvaja bratia. Starší majster Slovenska v kulturistike, mladší dokonca majster Európy a sveta. Nezvestní od mája 1996.“

Mužovi sa vynorí ďalšia spomienka. Hmlisto si vybavuje pach žineniek, potu, kovu... Áno, s týmito chlapcami mal raz neja-

kú nehodu v banskobystrickej posilňovni a dopadlo to tak nešťastne, že jednému z nich preletela guľka hrudou. Toho druhého mužovi kumpáni dobili pálkami. Ako sa už v ich profesii presvedčili mnohí, ani ten najpevnejší sval neodolá vystrelenému projektilu či dobre miereným úderom bejzbalkou.

„Videl som ich v časopisoch. Šikovní chlapi.“

Vyšetrovateľ pokrúti hlavou.

Na stole pribudne ďalšia fotka. Snedý chlap tvrdých rysov s pomerne svojráznou frizúrou – trocha Michael Jackson, trocha Karol Duchoň. „S ním ste sa ale museli poznať. Ani o jeho vražde nemáte informácie?“

Robo Holub. Svojho času nespochybniteľný vládca košického podsvetia. Aj jeho kariéru predčasne ukončil vypočúvaný muž – a súdiac podľa toho, ako naňho zazeral, keď v hale bratislavského hotela sipel s prestreleným hrudníkom, to Robo dobre vedel. Ktovie, čo mu vírilo hlavou, keď ho neskôr dorazili na nemocničnej jiske.

„Je mi ľúto.“

Vyšetrovateľ už definitívne stráca trpezlivosť. „Keď vám ukážem ďalšie fotky, k ďalším skoro dvom desiatkam prípadov zmiznutia a vražd, tiež mi poviete, že nič neviete a nič netušíte?“

Muž sa naďalej tvári ochotne. „Môžete skúsiť.“

Vyšetrovateľ pochopí, že toto nikam nevedie, a ironicky podotkne: „Na to, že ste boli boss bossov, nemáte veľký prehľad.“

„Ja nie som žiadny boss bossov.“

„A kto ste?“

„Miki Černák, chlapec z Telgártu.“

Vyšetrovateľ sa rozosmeje a otočí sa ku kolegovi. To snád' nemôže byť pravda. Miki nevie, čo je policajtovi smiešne, ale zdvorilo sa pridá. Odrazu vyšetrovateľ zmĺkne. „To musia byť na teba doma hrdí, Miki z Telgártu.“

Miki zvažnie.

„Sú.“

* * *

Takéto lesy kedysi pokrývali prakticky celý kontinent. Hlboké, husté, nepreniknuteľné. Ešte pred dvoma rokmi stával pár kilometrov odtiaľto ostnatý plot najostrejšej československej hranice. Aj keď hranica ešte stále prežíva v hlavách miestnych, plot je minulosťou. Ostrí sú tiež už len ľudia, ktorí sem z bývalého ostbloku dochádzajú za robotou.

Vysoké stromy sa majestátne kníšu vo vetre. Zrazu jeden z nich zapraší a s mohutným rachotom sa zvalí na zem. Bavorským lesom hrmia drevorubačské stroje. Miki sedí v kabíne traktora a lyžicou vyťahuje guľatinu. Po chvíli si niečo všimne, vypne motor a vystúpi.

Mikiho brat Vlado zviaza v rukách motorovú pílu a čistí kmeň od konárov. V tom hluku mu nejaký čas trvá, kým si uvedomí, že sa niečo deje. Keď sa obzrie, vidí, ako sa Miki rozpráva s predákom, ktorý neústupčivo krúti hlavou. Vlado si domyslí, o čo ide, a rozčúlene hodí naštartovanú pílu k predákovým nohám. Bavor na Vlada vytreští oči, Miki len pokrúti hlavou. Stret kultúr ako z učebnice.

„Robíme ako debili a od neho sme chceli jedinú vec! A aj to je mu veľa?!“

Vlado, sediac na zemi, sa zlostne obzrie na predáka, ktorý stojí obďaleč pri svojom naleštenom džípe a pohoršene komusi líči, ako pred chvíľou takmer prišiel o palce na nohách. „Sľúbili sme, že budeme do konca týždňa, tak nás pustí koncom týždňa,“ odpovie zmierlivo Miki.

„Hej, boha, ale ocovi sa priťažilo. To je rozdiel.“

„Nevyplatí nás. A keď budeš po ňom hádzať pílu, tak isto nie.“

„Tak sa naňho vyjebeme!“ skríkne Vlado. „Chcem oca stihnúť živého.“

Miki chce to isté, ale zároveň vie, že to nie je také jednoduché. „Zbalíme si veci a v piatok po robote vyrazíme. V sobotu ráno sme doma. Stihneme to.“

Vlado sa na Mikiho pozrie. Veľmi mu ten optimizmus neverí, ale napokon prikývne.

Ako sa však ukáže, skepticizmus býva často opodstatnený. Vo vetre povieva cirkevná vlajka. Miki, Vlado a dvaja ďalší chlapi v čiernych oblekoch stoja pred ňou a v rukách zvierajú laná. Farár, muž asketického, no svetaznalého vzhľadu, číta v rámci pohrebného rituálu Vzkriesenie Lazara: „Keď Marta počula, že prichádza Ježiš, išla mu naproti. Marta povedala Ježišovi: Pane, keby si bol býval tu, môj brat by nebol umrel...“

Vlado svojmu bratovi venuje vyčítavý pohľad.

Miki sa obzrie okolo seba. Na náhrobku sú mená oboch rodičov, ale len pri jednom je aj dátum úmrtia. Pri hrobe stojí niekoľko desiatok ľudí – v oblekoch, šatách a čiernych krojoch. Sú medzi nimi aj Mikiho manželka Iveta a jeho mama. Iveta má úzky driel a plavé vlasy, ktoré rámcujú jej mladú tvár. Aj vdova je ešte relatívne mladá. Nemá ani päťdesiat a oči vyplakané tak, že už viac plakať nedokáže.

Keď farár dočíta, ozve sa zborový spev. Pre Mikiho a ostatných je to pokyn, aby začali truhlu pomaly spúšťať, až kým nedosadne na dno. Iveta vidí, ako to manžela rozrušilo. Kým farár s modlitbou na perách obchádza hrob a na všetky jeho steny kreslí kríže, Iveta pristúpi k Mikimu a chytí ho za ruku.

Zo sklenených popolníkov s logami rozličných značiek tabakových výrobkov sa pomaly dvíhajú štíhle prúžky dymu. Je po pohrebe a smútoční hostia sa presunuli do klasickej dedinskej krčmy, akých sú po Slovensku stovky. Drevený obklad na stenách už čo-to zažil, igelitové obrusy na stoloch ešte viac, stoličky vŕzgajú ako posteľ v pohraničnom hodinovom hoteli.

Čašníčka prinesie kávy ku stolu, kde sedí Vlado, Iveta a Mikiho priatelia. Najvýraznejší zo skupiny je Miloš, chlap pevnej postavy a nižšieho vzrastu, ktorý v mnohom predstavuje archetyp mužov z blízkeho, ale aj širšieho okolia. Už značne posilnený alkoholom divoko gestikuluje a zabáva obecenstvo jednou zo svojich početných historiek: „S Mikim sme niečo popili, tak mu nezostalo na lístok, nie? Odrazu príde sprievodca a začne pýtať lístok. Miki na mňa len žmurkol. Otvorím dvere a Miki ho z toho vlaku vyhodil – za jazdy! Jebol rovno do snehu!“

„Čo to má s mojím otcom?“ opýta sa Vlado, ktorý nezdiera Milošovu veselú náladu.

„Boha, nemôžem spomínať, Vlado? Nie, aby si naliať, ešte budeš buzerovať...“

Miki čaká pri dverách, kým sa farár nerozlúči s jeho mamou, a konverzáciu vníma len na pol ucha. Po chvíli k nemu dôstojný pán pristúpi. „Ďakujem,“ povie Miki, podá mu ruku – a s ňou peniaze, schované v dlani. Farár ruku prijme a peniaze nenápadne schová do sutany. Ani sa na ne nepozrie. V tomto kraji sa to tak robí – všetko akoby mimochodom, nech sa ani jedna strana neurazí.

„Rakovina je sviňa,“ zhodnotí pragmaticky farár. „Na ňu je aj Najvyšší krátky.“

Mikimu sa veta zdá trochu nepatričná, ale prikývne.

Po kare sa hostia pomaly zberajú domov. Podobne ako Miloš, aj Martin, Mikiho ďalší blízky priateľ, prišiel na pohreb s manželkou. V porovnaní s Milošom, ktorý sa tacká k autu ako vojak na prvom opušťaku, je Martin starší a triezvejší. Inak ale spĺňa všetky atribúty Mikiho ostatných priateľov.

„Kedy ideš preč?“ opýta sa Mikiho, pričom obdivne pozerá na jeho Mercedes, ktorý si priviezol z Nemecka.

„Chcem byť ešte kúsok doma. Oco nechal nejakých tridsaťtisíc dlh, tak to treba splatiť.“

„A potom zase Norimberg, hej?“

„Hej. Ešte rok-dva niečo zarobiť. Tu sa nedá.“

Do debaty sa bez pozvania, ale o to družnejšie vloží Miloš:

„Čo by sa nedalo, Miki. Len musíš byť šikovný!“

„Jak inak, Miloško,“ uzemní priateľa Martin a pozrie sa späť na Mikiho. „Veď uvidíš. Dobre bude, tak či tak.“

Miki s Martinom sa na seba usmiejú. Martin tľapne Mikiho po pleci a nastúpi do svojho auta.

Z hrncov na sporáku stúpa para, v rúre sa pečie nedeľný obed. Cez otvorené okno dolieha do kuchyne prerývaný zvuk motorovej píly. Z tradičných rodinných fotiek na kredenci hľadia do priestoru mladý pár v šesťdesiatych rokoch a Miki a Vlado ako deti. Vedľa nich sa vyníma Mikiho a Ivetin svadobný portrét.

Iveta stojí pri jedálenskom stole a z veľkej športovej tašky vyťahuje rôzne značkové oblečenie, ktoré jej Miki priviezol. Mama sedí za stolom, šúpe zeleninu a ticho pozerá na prázdnu stoličku pred sebou.

„Bud' rada za to, čo máš,“ zahlási po chvíli. „Raz nebude.“

Iveta chápe svokrine rozpoloženie a rada by ju nejako uchlácholila, ale nemá ako.

Je pekne, takže rodina stoluje v záhrade. Trávník lemujú vysoké stromy a po rozľahlom pozemku je roztrúsených niekoľko hospodárskych budov. Miki stojí pri dverách drevárne, celý od potu a pilín. Vedľa neho je naskladaná kopa napíleného dreva. Z drevárne zrazu teatrálné vyskočí Vlado.

„Ruky hore!“

Miki sa na brata pozrie a vôbec ho neprekvapí, že v rukách drží starú nemeckú pušku, po dedovi-partizánovi.

„Pod' jesť a nehraj sa so somarinami,“ napomenie Vlada od stola mama.

„Treba ísť do lesa, nech je do klobás.“

„Aby ťa žandári chytili? Maj rozum, už si dosť starý.“

Vlado si z maminých slov nič nerobí. Znaleckým okom kontroluje zbraň, či sa jej nič nestalo, odkedy sa s ňou hral naposledy.

„Mama má pravdu,“ vloží sa do debaty Miki. „Chytia ťa a pôjdeš do riti, nie do Nemecka.“

„Tak nepôjdem.“

Celá rodina sa na Vlada pozrie.

„Ty nechceš ísť?“ opýta sa prekvapene Iveta.

Vlado mykne plecóm. „Čo tam? Zarobíš dobre, ale si tam za hovno. Všetci hovoria, jak je na Západe dobre... Ani s ocom sa nemôžeš rozlúčiť.“

„Čo budeš robiť tu?“ opýta sa skepticky Miki.

„Na družstve je robota.“

„Hej. Za päť korún.“

„Lepšie jak byť tam za nulu.“

„Lebo na družstve nebudeš nula.“

To už si opäť berie slovo mama a mladšieho syna sa zastáva:

„Nechaj ho. Keď nechce, tak nechce.“

Miki pokrúti hlavou. Príde mu to absurdné, ale nebude pro-

tirečiť. Vtom si všimne Ivetin pohľad. Je mu jasné, že by bola rada, keby zostal aj on.

Hlavné mesto SNP nezažíva po revolúcii práve najlepšie roky. Ekonomická transformácia v plnom prúde, ľudia prichádzajú o robotu, radosť zo znovunadobudnutej zvrchovanosti tlmí blbá nálada. A to mesto netuší, čo všetko ho ešte len čaká.

Miki šofériuje svoj Mercedes po rozbitých cestách a vykladá Milošovi, ktorý sedí vedľa: „Kúpil som dva autobusy. Volali ma späť do SAD-ky, ale podľa mňa je lepšie robiť sám na seba.“

„Pán bude veľkopodnikateľ,“ uškrnie sa Miloš, zatiaľ čo sa prehrabáva v igelitke medzi nohami.

Miki na Milošov ironický tón len mykne plecom. „Uvidím, jak to vyjde. Niečo mám ešte odložené z Nemecka. Iveta to chcela dať do domu, ale teraz treba podľa mňa riskovať. Kedy, ak nie teraz?“

Miloš neodpovie. Miki mu len robí šoféra a auto sa blíži k cieľovej stanici.

„Doľava. Tam sa dá zastáť.“

Miki sa začuduje: „Čo tam?“

Čo tam, sa veľmi skoro ukáže. Uprostred bežnej bytovej zástavby stojí komplex budov obohnáný vysokými múrmi. Banskobystrická väznica je zvláštna – v podstate sa tu dá parkovať rovno pod oknami ciel. Miki čaká v aute a sleduje Miloša, ako stojí pri veľkej železnej bráne. Po chvíli vyjde bachar a od Miloša preberá igelitku a zjavne aj nejaké peniaze, ktoré si rovno strčí do vrečka. Miki sa začuduje. Ešte viac ho zaskočí, keď Miloš podíde pod jedno z okien a začne písať a vykrikovať: „Lojzo! Lojzo!“

V zamrežovanom okne sa objaví tvár.

„Zavolaj Lojza! Či už ušiel?“

K oknu po chvíli pristúpi tridsiatnik vo väzenských šatách.

„Čau!“ ziapa Miloš. „Doniesol som ti mandarínky a banány.

Už to majú na bráne, tak len aby ti to nezjedli, dobre?“

„Ďakujem,“ odpovie muž strohým hlasom.

„A inak ako?“

„Pomaličky.“

Výrečnosť nepatrí medzi Lojzove silné stránky a napriek Milošovým úporným snahám rozhovor viazne, ale nevadí – na debaty bude čas neskôr.

„Dobre. Tak ahoj.“

Miloš kývne známemu na pozdrav a vráti sa do auta.

Miki muža v okne pozoruje. „Kto to je?“

„Lojzo. Výborný chlap,“ odvetí Miloš. „Robili sme spolu kšeft. Nevyšlo to, ale radšej sedí, ako by mal bonzovať na kamarátov.“

„To nebol bohvieaký kšeft, keď sedí.“

Miloš nevzrušene mykne plecami. „Niečo vyjde, niečo nie. Ale už sme múdrejší.“

„Aký to bol kšeft?“ opýta sa Miki po chvíli.

Odpoveďou je mu Milošov široký úsmev.

O slovenských podnikateľoch deväťdesiatych rokov všeobecne platí, že majú osobitý štýl. Ťažko povedať, odkiaľ berú inšpiráciu na všetky tie pastelové saká a pestro vzorované kravaty. V milánskych butikoch by ste ich našli len ťažko, ale čo – sloboda znamená aj slobodu vyzerieť ako kanárik. Eklektický vkus sa odráža aj v zariadení kancelárií, v ktorých podnikatelia budujú rovnako osobitú lokálnu formu kapitalizmu. Štíhly funkcionalistický nábytok, hrubé

ornamentálne koberce, na stoloch prvé počítače a steny pokryté plagátmi.

Práve v takejto kancelárii sedí Miki. Cez veľký stôl sa k nemu nakláňa muž v podnikateľskej rovnošate, vo dvore za oknom vidno odstavené nákladné autá.

„Takže máte autodopravu a radi by ste rozšírili podnikanie?“

„Treba investovať,“ odpovie Miki s hraným sebavedomím.

Obchodník si ho skúmavo obzerá. Nevie, či mu môže dôverovať, ale napokon sa zdvorilo usmeje. „Vybrali ste si správne. Naša firma dováža najspoľahlivejšie autá vo svojej triede. Budete nadmieru spokojný.“ Potom pred Mikiho posunie papiere. „Kolegynka už pripravila zmluvy. Trojmesačná splatnosť, ak neprekáža.“

Miki úsmev opätuje a papiere posunie ďalej. „Zmluvy podpísať môj spoločník, ak neprekáža.“

Na stoličke vedľa Mikiho sedí ďalší muž. Sklený pohľad, chrup ako rozbitý klavír, oblek nevkusný, zato o pár čísel väčší. Už mu len na čelo napísať „biely kôň“. Zjavne je ešte aj teraz v alkoholovom opare, lebo sa na stoličke kymáca tak, že ho Miki musí pridržovať.

„Pardon.“

Obchodník podozrievavo prižmúri oči. Nie je sprostý. „Faktúry ale zaplatíte, však? Nestane sa také, že autá predáte ďalej a naša firma nedostane nič.“

Miki je na túto otázku pripravený. Ani sa neunúva mužovi oproti sebe klamať, len k nemu diskkrétne posunie hrubšiu obálku.

„Vy ste majiteľ firmy?“

Obchodník pokrúti hlavou.

„Tak aj keby sa tak stalo – keby – vy tratiť nebudete. Práve naopak. Tu máte na kávu.“

Obchodník z Mikiho nespúšťa oči. Chvíľu váha, ale napokon v ňom zvíťazí zvedavosť. Pootvorí obálku a pozrie do nej.

Káva je na Slovensku nadmieru obľúbený nápoj, a tak sa Miki čoskoro ocitá v starom vyťaženom lome, kde stojí niekoľko nových nákladných áut. Miloš pri nich práve vypláca bieleho koňa. „A nikomu ani muk, rozumieš?“ Muž neprítomne prikývne a potom sa odoberie bohviekam.

Miki, ktorý stojí obďaleč, sa na dvojicu nespokojne pozrie. „Trocha profesionality by to chcelo. Nemôžeme robiť s takým pajácom.“

„S ktorým teraz?“ opýta sa uštipačne Martin s pohľadom upretým na Miloša.

Miki sa na priateľa usmeje, ale zostáva vecný. „Všetko je naňho napísané. Keď ho chytia policajti a začne hovoriť, zavrú nás.“

Martin nevidí problém. „Keď začne hovoriť, tak zmizne a bude klud.“

Vtom k priateľom pristúpi Miloš, rozjarený ako dieťa pri vianočnom stromčeku. „Chlapci, vy sa vôbec netešíte – ale vôbec. Pritom tu máte tak tri milióny v čistom. Tri milióny, boha! No tak, však sa trocha usmej,“ tľapne Mikiho po pleci.

Miki nahodí strojený úsmev, aby kamarátovi spravil radosť. „No vidíš! Šťastný úsmev úspešného chlapa, toto!“

Úspech má mnoho podôb.

Na obrázok delfína a nápis „Express Tour“ dopadá silný prúd vody. Miki stojí na dvore rodičovského domu a zvonku umýva novučičský autobus, ktorý tak trochu obdivujú a tak trochu ohovárajú babky prechádzajúce po ulici. Iveta upratuje

interiér. Miki na ňu provokatívne namieri hadicu, ale Iveta je chránená sklom, takže jej účes ani šatstvo neutrpia. Na manžela sa uškrnie.

Z domu vyjde Mikiho mama a začne lamentovať: „Teľo roboty s tým budete mať... Čo budeš, cigánov do lesa vozíš?“

„No isto,“ uškrnie sa Miki. „Už ma vidíš.“

Iveta sa postaví do dverí autobusu a Mikiho provokáciu opäťtuje: „Ešte horšie – školské výlety. Celé mu to tu ovracajú.“ Miki na ňu znovu namieri hadicu. Iveta so smiechom zapiští a rýchlo sa stiahne späť do vozidla.

Mama Mikiho buchne do pleca, nech s tým už prestane, a potom mu venuje skúmový pohľad. „Vraj si aj dajaké nákladiaky nakúpil.“

Mikimu zamrzne úsmev. „Ja?“

„Martinova mama mi v kostole vravela, že ste boli v Nemecu predat' dajaké autá.“

Miki sa pozrie na Ivetu. Z jej výrazu je jasné, že aj pre ňu je to novinka.

„Len sme pomáhali známemu. Potreboval šoférov.“

Mama si Mikiho premeria a napokon mu uverí.

Kto Mikimu neverí, je Iveta. Keď sa neskôr chystá do postele, na manžela sa vyčítavo pozrie: „Známy potreboval šoférov... Keby si si aspoň poriadnu výhovorku vymyslel.“

Mikiho a Ivetina spálňa je zaprataná krabicami a kartónmi rôznych rozmerov a v rôznom štádiu balenia a vybaľovania. Bytová situácia mladého páru je provízorna – ešte nie sú vo svojom, ale ani v rodičovskom dome nie sú poriadne zabývaní.

„A čo, večne budeme u mamy?“ bráni sa podráždene Miki. „Nechce sa mi sedieť na riti a sporiť po drobných.“

Iveta nepovažuje tento spôsob argumentácie za celkom

presvedčivý a zakontruje: „Autobusy nám tento mesiac spravili štyridsaťtisíc. Väčšina ľudí toľko zarobí za rok.“

Miki ale nevidí problém. „Nikomu sa nič nestalo a robíš z toho neviem čo. Bol to jeden kšeft. Už sa nebude opakovať.“

Iveta hodí po Mikim pochybovačný pohľad, ale pre pokoj v dome to nateraz prijme. „Dobrá noc.“

Miki si ľahne a pozrie na manželku, ktorá sa mu otočila chrbtom. Premýšľa, ako by ju presvedčil, ale nakoniec to vzdá a v tichosti zhasne.

Mesiac presvitá cez jesenné mračná. Strop spálne tu a tam osvetlia autá prechádzajúce po hlavnej ceste. Miki s Ivetou spia. Zrazu sa z chodby ozve buchot. Miki sa prudko posadí a vrhne pohľad k dverám. Ďalšie buchnutie. Skontroluje manželku, ktorá ďalej pokojne odľukuje, a vyberie sa von. Chodbou kráča pomaly. Zmysly má naostrené, akoby očakával, že naňho z tej tmy niečo vyskočí. To ticho ho vôbec neupokojuje. Po chvíli tresne dlaňou po vypínači a chodbu zaleje svetlo. Na stoličke pri vchodových dverách sedí Vlado s bradou na hrudi. Zrejme zaspal pri vyzúvaní. Prenikavé svetlo ho preberie.

„No ahoj! Tak ako?“ pozrie sa na Mikiho s opitým úsmevom. Miki mu venuje karhavý, otcovský pohľad. „Čo robíš?“

„Piatoček, tak som trošku popil, no.“

Kým Vlado strihá prstami a snaží sa ukázať, ako máličko popil, Miki si všimne jeho rozbitú peru. „Aj toto ti zrobil piatoček?“

Vlado si prejde palcom po pere a zatvára sa nadmieru prekvapene. Potom sa mu rozjasní a nedbanlivo mávne rukou. „Nejaké buzničky z Revúcej či z jakej riti sa tu prišli rozťahovať, ale dostali vysvetlené...“

Zrazu sa pred domom ozve škripot bŕzd. Miki zbystrí a vybehne von zistiť, čo sa deje. Na ulici zastalo auto. Motor beží a vnútri sa črtá niekoľko mužských postáv. Ďalšia stojí pri plote a s niečím sa pohráva.

„Hej! Čo je?“ zreve Miki.

Muž neodpovie, len sa zaženie a urýchlene nastúpi do auta, ktoré prudko vyštartuje. Miki ani nestihne zareagovať. Do tichej noci sa ozve ohlušujúca, trieštivá rana. Pišťanie v ušiach, rinčanie skla a Mikiho zmeravený výraz. Z domu vybehne Vlado a s prúdom nezrozumiteľných invektív sa rúti k hlavnej ceste. Miki sa k nemu nepridá. Len čo pominie prvotný šok, otočí sa a s obavou v očiach uteká späť do domu. Preletí popri mame, ktorá rozspato vyšla na chodbu, a dobre že neprerazí dvere do spálne. Za prahom zhurta zastane.

„Si v poriadku?“

Iveta sedí na posteli a ruky má rozpažené, akoby sa bála čohokoľvek dotknúť. Na prvý pohľad nie je jasné, či sa jej niečo stalo, ale rozbité okno za ňou dáva tušiť, že v poriadku nie je. Miki sa ustarostene vrhne k nej a skontroluje jej stav. Keď sa konečne zažne svetlo, všimne si, že Iveta má tvár dorezanú od skla. Vo dverách stojí mama a prežehnáva sa: „Bože neský, čo sa stalo? Miki!“

Na Mikiho je toho naraz priveľa. Nechce mamu ešte viac rozrušiť, tak radšej nepresvedčivo bagatelizuje: „Nič. Klud, choď si ľahnúť.“

K mame pribehne Vlado. Jeho opitosť akoby zázrakom pominula a prišlo rýchle, trpké vytriezvenie.

Výraz v Mikiho tvári sa začne meniť. Rysy tvrdnú, oči chladnú, strach o manželku vystrieda nekompromisnosť a hnev.

Miki vystúpi z auta na nočnom parkovisku. Prešiel už nejaký

čas, ale výraz v jeho tvári sa nezmenil. Miloš a Vlado vykročia za ním, z druhého auta vystúpi Martin a zopár ďalších chlapov. Niekoľkí majú v rukách bejzbalky, iní si vystačia s vrodenu anatomickou výbavou. Skupina prejde cez parkovisko smerom k starému obchodnému domu, kde na prízemí farebné neóny avizujú novootvorený bar.

Hudba, alkohol, ťukanie biliardových gúľ. Zadky v šuštiakoch sa potia na drevených barových stoličkách a cigaretový dym prerážajú farebné svetlá. Majiteľ si zjavne myslí, že takto vyzerá prémiový luxus. Darmo, Revúca sa nezaprie. Do baru vojde Miki. Otočí sa na Vlada, ktorý očami preletí priestor. Vzadu, v samostatnom boxe, sedí skupina mužov. Pijú, patrične pritom revú a tvária sa, akoby im to tu patrilo. Pri nich sa motá niekoľko primladých dievčat, s akými sa tento živočíšny druh vzájomne priťahuje.

Miloš zájde za bar a drzo vypne hudbu.

Miki vyrazí ku stolu.

„Neruším?“

V náhlom tichu sú všetky oči na ňom.

Miki pokojne prehovorí: „Hľadám pyrotechnika, čo hodil granát pred dom mojej mamy. Ktorý to bol?“

Od stola vstane mohutný chlap. Je sebaistý, až trúfalý. Toto je jeho domáca pôda a cíti sa krytý svojimi ľuďmi.

„Nejaký problém?“

Miki nezaváha. Schmatne zo stola ťažký sklenený krígel, napriahne sa a Revúčanovi ho rozbije o hlavu. Chlap sa zloží ako harmonika. Miki ho zdrapí za golier a spoločne s Vladom ho začne ťahať k východu. Revúčanovi kumpáni by mu aj vyšli na pomoc, ale majú dosť starostí s bejzbalovými pálkami Mikiho kamarátov. Jediný, kto sa akcie priamo nezúčastňuje, je Miloš. Ten len spokojne stojí pri bare a od vystrašeného

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **MIKI**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.